

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Sangerens Bekjendelser

Citation: Hertz, Henrik: "Sangerens Bekjendelser", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid58308/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Sangerens Gekjendelser.

Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, hjælne, hjærlige Natur!
Lyt til Sangen mildt, min Herkerinde!
Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
Gvad der bandt til dig din Troubadour.

— Lange gik jeg gjennem Byens Gader,
Sang og spillede, hvor jeg kom, med Lyst.
Folket stilled' i en Portis Arcader,
Paa Balconer Damer stod i Rader,
Alle smilte glade til min Røst.

Gvad jeg vidste, hvad jeg dybest følte,
Gvad jeg havde tænkt mig mangen Nat,
Medens Duggens Perler Panden fjalte,
Alting gav jeg hen, og aldrig nøste
Sangeren at gibe af sin Skat.

Jeg var ung; mig hendes Livets Fylde.
Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
Tænkte: „Verden vil mit Haab forgylde!
Menneskerne vide hvad de fylde
Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
Ham skal ikke Dagen falde tung.
Den, hvis Githet Hjertets Langsel møtter,
Ham skal lønne lykkelige Nætter —
A, Philippa, jeg var dengang ung!

— Seent en Aften, lønet til en Pille,
Sang jeg for et stort og fornemt Huus.
Huset's Damer lytted' skjult og stille —
Hys! da faldt der Ord, at, Ord saa milde,
Ord, jeg horte paa som i en Huus.

„Det er ham, der har den smukke Stemme
— Løb det sagte fra den dunkle Gang —
„Jeg kan kjende ham paa Rappens Brænne.
„Det er han, der hos min Moder hjemme
„Lærte mig ifjor en lille Sang.

„Denne Sang, kan du endnu erindre,
„Hvor saa tidt dens Ord har bragt os Trost?
„Al min Kummer forekom mig mindre;
„Af et tvivlende, besvæget Indre
„Freden steg og Gvilte for mit Bryst.“

Af, og da jeg denne Tale hørte,
Der fra Jomfru-Munden hæmpet foer,
Var det som en Gud min Kind berørte.
Haabets Røst mig smigrende forførte,
Og jeg nærmed' mig med disse Ord:

„Jomfru! hvad jeg savner kan du fatte,
Hvad jeg havde har jeg deelt med dig.
Sangens Sønner gaae omkring forladte;
Dig jeg gav af Digtens Skatte;
Som jeg gav dig, fikste du med mig!

Lad mig, inden Alder mig forkuer,
I din Tanke's Helligdom gaae ind.
Lad mig som en troende Bøskuer
Under Svælvet af dit Dels Buer
Leve mig med Andagt til din Kind!

Lad mig af din Stemmes Mildehed hørkes,
Lad mig drikke Sødmen af din Mund!
Som en Gudsdom, veed du, Skjønhed dyrkes;
Lad mig da — men af! dit Blik forværkes . . .
Lael! hvad er din strenge Mines Grund?"

— Og den Skønne svarede med Kulde:
„Agter jeg endog i dig din Kunst
„Og din Githers Klang, den længselsfulde,
„Med hvad Ret forlanger du, jeg skulde
„Fyrstelig dig lønne med — min Gunst?"

„Vilb, ifald du ikke veed det, Sangen
„Er min Tjener som mig tjene Pleer.
„Den skal holde mig i Drømmen fangen,
„Dugge Sjælen mildt til Githerklangen.
„Dette venter jeg, men Intet meer.

„Som min Terne, naar hun stille vifter
„Geden fra min Klud og fra min Hu,
„Mildner Digteren de stærke Drifter,
„Simlens Kjælighed med mig han vifter.
„Dette gør min Terne, det gør du.

„Som i Orienten Troen prøved,
„Naar Fakiren under Solens Brand
„Kæser Bønner og i Savnet spørges,
„Kan jeg af dit Savn og Suk bevæges;
„Skifte dem med dig jeg ikke kan.

„Jeg har taget mod den Trøst, du bragte,
„Sangens arme, vandrende Fakir!
„Løvl ei paa, jeg veed din Kunst at agte;
„Tag din Løn derfor!“ — og stolt hun rakte
Mig en Guldmønt, svøbt i et Papir.

Dg den Skønne vendte flux mig Ryggen,
Dg fra Huus til Huus igjen jeg gif.
Udenfor jeg stod og sang i Skyggen,
Indenfor var Solstien, Glæden, Lykken,
Dg for mig af Alt et flygtigt Blik!

Kummerfuld fra Byen bort jeg ilste,
Dg i lange Aar omkring jeg drog.
Mangt et Die venligt paa mig hvulste,
Mangen Læbe lødt til Sangen smilte,
Alt, men intet Hjerte for mig slog.

Allerede klang min Klage bitter,
Mismod greb mig — da en Aftenstund
Mildt en Stemme faldte fra et Gitter,
Bad mig komme med min Sang, min Gither,
Bad med Ord og med en bønlig Mund.

Og en lille Haand mig viste Laagen:
„Der ved Busken lag den gamle Lind.
„Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen —
„Løb jaalønge til jeg sender Rogen.
„Eller nei, jeg luffer selv dig ind.“

Og mens Stemmen hen i Luften døde,
Let den Talende fra Gittret sprang,
Luffed' op og ilte mig inøde,
Bad mig med saa venlige, saa bløde
Ord at gløde Huset med en Sang.

— Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, hjælne, hjærlige Natur!
Det var dig, mig Himmelen lod finde,
Det var dig, hvis Røst de lune Vinde
Bragte til den glade Troubadour.

I din Haves bufterige Gange
Hørte du oymærksom paa mit Spil,
Lytted' drømmende til mine Sange,
Bad mig med et venligt Smil forlange
Hvad jeg onsted', hvad jeg trængte til.

Ei med Guld og med en iiskold Mine
Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
I din Lyse Sol du lod mig trine,
Lagde dine Hænder smaa i mine,
Mens dit Die hjærligt paa mig saae.

„Sanger! kom og drif af dette Bæger!“
Sagde du og rakte mig din Mund.
„Du, hvis Ord faa mildt mit Bryst betæger,
„Kom, med Ordets Maana jeg dig qbæger,
„Til du føler styrket dig og suud.

„Kom til mig, naar Verden dig forjager,
„Naar du savner hvad ei Verden veed.
„Deel med mig din Kummer, dine Plager.
„Sangens Spdme fra din Mund jeg tager;
„Deel med mig, da ogsaa hvad du leed.

„Kom saa tidt du vil, jeg skal ei trættes.
„For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
„Ved min egen Side skal du sættes,
„Af det Bedste, jeg besidder, mættes,
„Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

„Men — flyv ikke bort af mine Hænder,
„Flygtig som du er, af Sangfugl-Art!
„Eller flyv kun bort, men husk, jeg sender
„Duffet efter dig til Verdens Ende.
„Flyv, men kom igjen, og kom lidt snart!“

— Min Whippa! kjærlige Veninde!
Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
Hine Ord saa søde for mit Minde,
Hvert af hine Ord formaaer at binde
Fast din Sanger til din lille Fod.

Sæt dig ned, min yndige, min fine,
Hersterinde! sæt dig ned hos mig!
Læg kun dine Hænder smaa i mine,
See kun paa mig med den kjælne Mine,
Mens jeg tabes i at see paa dig.

Blid, at mens jeg dig beftuer, vækkes
Digtefunstiens Aander i mit Hu.
I dit søde Smil mig Lyren rækkes,
At, jeg digter kun for dig at tækkes,
Mine Sanges Musa er kun du!